

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved R. Lyal, J. Estrada de Solà, P. Rosa Plaza og M. Siekierzyńska, derefter ved R. Lyal, J. Estrada de Solà og M. Siekierzyńska, som befuldmægtigede, bistået af abogado J. Rivas)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 8. marts 2018, *Rose Vision mod Kommissionen* (T-45/13 RENV og T-587/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:124), ophæves, for så vidt som Retten herved i denne doms præmis 160 fastslog, at der i medfør af artikel 340, stk. 1, TEUF ikke var grundlag for at fastslå, at appellanten var blevet påført et kontraktretligt tab som følge af tilsidesættelsen af punkt II.22, stk. 1, i de almindelige betingelser, som er en integreret del af de aftaler, der er indgået mellem *Rose Vision SL* og Europa-Kommissionen som led i det syvende rammeprogram, som blev vedtaget ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1982/2006/EF af 18. december 2006 om Det Europæiske Fællesskabs syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013).
- 2) I øvrigt forkastes appellen.
- 3) Det fastslås, at Europa-Kommissionen har tilsidesat tilskudsaftalen vedrørende projektet *FutureNEM* hvad angår fortroligheden af revision 11-INFS-025.
- 4) *Rose Vision SL* bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Kommissionens omkostninger hvad angår såvel proceduren i første instans som appellen.

(¹) EUT C 268 af 30.7.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. november 2019 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) mod Mbutuku Kanyebe (sag C-349/18), Larissa Nijs (sag C-350/18) og Jean-Louis Anita Dedroog (sag C-351/18) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Vrederecht te Antwerpen – Belgien)

(Forenede sager C-349/18 – C-351/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – jernbanebefordring – passagerers rettigheder og forpligtelser – forordning (EF) nr. 1371/2007 – artikel 3, nr. 8) – befordringskontrakt – begreb – passager uden billet ved ombordstigning på toget – urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1 – en jernbanevirksomheds almindelige befordringsbetingelser – love eller bindende administrative bestemmelser – bødevilkår – de nationale domstoles kompetence)

(2020/C 10/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Vrederecht te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Sagsøgte: Mbutuku Kanyebe (sag C-349/18), Larissa Nijs (sag C-350/18) og Jean-Louis Anita Dedroog (sag C-351/18)

Konklusion

- 1) Artikel 3, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser skal fortolkes således, at en situation, hvori en passager stiger ombord på et tog, der er frit tilgængeligt, med henblik på at foretage en rejse uden at have erhvervet en billet, henhører under begrebet »befordringskontrakt« som omhandlet i denne bestemmelse.

- 2) Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for dels, at den nationale ret, der fastslår, at et bødevilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, ændrer størrelsen af den bøde, der ved dette vilkår pålægges forbrugeren, dels, at den nationale ret under anvendelse af aftaleretlige principper erstatter det pågældende vilkår med en udfyldende regel i national ret, medmindre den omhandlede kontrakt ikke kan opretholdes, såfremt det nævnte urimelige vilkår fjernes, og annullation af aftalen i dens helhed vil have særligt skadelige virkninger for forbrugeren.

(¹) EUT C 294 af 20.8.2018.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. november 2019 – Organisation juive européenne og Vignoble Psagot Ltd mod
Ministre de l'Économie et des Finances (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État – Frankrig)**

(Sag C-363/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 1169/2011 – fødevareinformation til forbrugerne – obligatorisk angivelse af oprindelsesland eller herkomststed for en fødevarer i det tilfælde, hvor en unkladelse af at give denne oplysning kan vildlede forbrugerne – forpligtelse til, at fødevarer med oprindelse i områder besat af staten Israel skal være påført en angivelse af deres oprindelsesområde, som i det tilfælde, hvor disse fødevarer kommer fra en israelsk bosættelse inden for dette område, skal være ledsaget af en angivelse af en sådan oprindelse)

(2020/C 10/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Organisation juive européenne og Vignoble Psagot Ltd

Sagsøgt: Ministre de l'Économie et des Finances

Konklusion

Artikel 9, stk. 1, litra i), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevareinformation til forbrugerne, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004, sammenholdt med denne forordnings artikel 26, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at fødevarer med oprindelse i et af staten Israel besat område skal være påført ikke blot en angivelse af dette område, men tillige i det tilfælde, hvor sådanne fødevarer har deres oprindelse i en lokalitet eller i en helhed af lokaliteter, der udgør en israelsk bosættelse inden for dette område, en angivelse af denne oprindelse.

(¹) EUT C 276 af 6.8.2018.